

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 lutego 2022 r.

W pozwie z dnia 10 września 2020 roku powód M. G. domagał się zasądzenia na jego rzecz od Skarbu Państwa – Komendanta Miejskiego Policji w N. kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w postaci zdrowia, nietykalności cielesnej przez funkcjonariuszy policji w wyniku zdarzenia z 23 kwietnia 2020 roku.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 23 kwietnia 2020 roku został wezwany wraz z M. K. na Komisariat Policji w G. celem odebrania brata powoda L. K.. Po wykonaniu formalności związanych z przejęciem L. G. już po wyjściu z komisariatu powód i jego brat mieli zostać napadnięci przez policjantów, którzy pobili ich. Powód powoływał się na popełnienie w stosunku do niego przestępstwa przez funkcjonariuszy policji, polegającego na przekroczeniu uprawnień poprzez niezgodne z przepisami użycie wobec powoda siły fizycznej oraz przemocy w postaci zadania licznych uderzeń pałąką policyjną po całym ciele, rękoma i nogami spowodowali powstanie u niego licznych otarć naskórka, stłuczeń i siniaków. W związku z powyższym, zdaniem powoda, wyrządzona mu krzywda, jej rozmiar, rodzaj naruszonych dóbr osobistych, intensywność naruszenia oraz stopień negatywnych konsekwencji, żądanie zadośćuczynienia było w pełni zasadne.

Strona pozwana Skarb Państwa – Komendant Miejski Policji w N. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 65-70).

Kwestionując zasadność żądania zadośćuczynienia strona pozwana zaprzeczyła by funkcjonariusze policji użyli bezprawnie siły fizycznej w stosunku do powoda. Pozwany podał, iż podjęte wobec powoda działania były zasadne i znajdowały oparcie w przepisach prawa, w szczególności w ustawie o Policji, kpk i w pragmatyce służbowej. Po wyjściu powoda z komisariatu Policji w G. brat powoda L. G. dokonał znieważania policjantów, zaś powód utrudniał czynności policyjne. Pozwany podał także, iż przeciwko powodowi toczy się w Sądzie Rejonowym w Gorlicach postępowanie karne o popełnienie przez powoda przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. polegające na stosowaniu przemocy w postaci uderzenia w plecy oraz odepchnięcia funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. M. P. celem zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej związanej z zatrzymaniem L. G..

Postanowieniem z 31 marca 2021 roku postępowanie w niniejszej sprawie zawieszono na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. do czasu zakończenia postępowania w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Gorlicach sygn. akt II K 456/20. Postanowieniem z 2 września 2022 roku podjęto postępowanie w sprawie (k. 113).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 kwietnia 2020 roku brat powoda L. G. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Komisariatu Policji w G. do rutynowej kontroli drogowej. Przy badaniu trzeźwości kierowcy stwierdzono, iż L. G. prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości. Policjanci zatrzymali L. G. i przewieźli go na Komisariat Policji w G.. Podczas policyjnych czynności L. G. był pobudzony i zachowywał się agresywnie w stosunku do policjantów. Po wykonaniu czynności policjanci zadzwonili do brata L. M. G., aby ten przyjechał odebrać brata z Komisariatu. W związku z tym, iż M. G. wypił wcześniej piwo i nie mógł prowadzić pojazdu, zadzwonił do swojego szwagra M. K., by ten udał się na komisariat razem z nim. Do budynku komisariatu wszedł początkowo tylko sam M. G., ale w związku z tym, że nie miał przy sobie dokumentów, poprosił M. K. by ten przyszedł i wylegitymował się. Po wykonaniu niezbędnych czynności związanych z odebraniem zatrzymanego L. G., powód z bratem L. G. i szwagrem M. K. wyszli z komisariatu.

Dowód: niesporne, zeznania powoda M. G. – k. 146/2 nagranie z rozprawy z 25.10.2022 r. od 00:05:57, zeznania świadka M. K. – k. 147, nagranie z rozprawy z 25.10.2022 roku od 00:32:42, zeznania świadka A. S. – k. 148, nagranie z rozprawy z 25.10.2022 roku od 01:09:52, zeznania świadka M. H. – k. 148/2, nagranie z rozprawy z 25.10.2022 roku od 01:22:45, zeznania świadka M. P. – k. 167, nagranie z rozprawy z 31.01.2023 roku od 00:01:54.

Jeszcze przed opuszczeniem budynku L. G. kierował w stosunku do policjantów wulgaryzmy. Funkcjonariusze policji powiedzieli powodowi by zabrał brata bo będą musieli go zatrzymać pod zarzutem znieważenia. Tuż po wyjściu z Komisariatu L. G. zaczął wykrzykiwać wulgaryzmy w kierunku policjantów, którzy wcześniej prowadzili z nim czynności. Krzyki L. G. słyszeli przypadkowi mieszkańcy sąsiednich posesji państwo K., którzy dziwili się, że ktoś w taki sposób wyzywa policjantów, a ci nie podejmują interwencji. W związku z tym, iż L. G. nie przestawał ubliżać policjantom, wyzywać ich, dwóch funkcjonariuszy podbiegło do L. G. i poinformowali go, że jest zatrzymany pod zarzutem znieważenia policjantów. Funkcjonariusze chcieli założyć zatrzymanemu kajdanki i wówczas M. G. uderzył funkcjonariusza M. P. w plecy i odepchnął go, chcąc uniemożliwić mu przeprowadzenie interwencji z udziałem L. G.. Wywiązała się szamotanina, w wyniku której M. G. upadł na ziemię. Wówczas drugi policjant biorący udział w interwencji M. H. dwukrotnie użył w stosunku do M. G. pałki policyjnej. Po chwili, widząc co się dzieje, na miejsce interwencji przybiegło dwóch kolejnych policjantów z komisariatu i obezwładnili obu braci. M. G. i L. G. zostali zatrzymani i doprowadzeni do budynku komisariatu. Tam bracia zostali rozdzieleni – jeden został zatrzymany w pokoju zatrzymań, zaś M. G. umieszczony został na korytarzu w drugiej części komisariatu. Po jakimś czasie M. G. zasygnalizował potrzebę wyjścia do toalety i konieczność rozkucia go z kajdanek. Kiedy jeden z policjantów rozkuł powoda, ten rzucił się na policjanta tak, iż wpadli razem na drzwi toalety. Skutkiem tego M. G. został ponownie skuty kajdankami i zapięty do barierki klatki schodowej, przy której siedział na krześle. Po jakimś czasie policjanci zauważyli, że powód osunął się na posadzkę i ma objawy napadu padaczkowego. Na miejsce została wezwana karetka pogotowia. Sanitariusze po badaniu powoda decydowali o zabraniu go do szpitala w G., skąd po badaniach powód został wypisany jeszcze tego samego dnia.

Powód nigdy nie cierpiał na padaczkę.

Dowód: zeznania świadka A. S. – k. 148, nagranie z rozprawy z 25.10.2022 roku od 01:09:52, zeznania świadka M. H. – k. 148/2, nagranie z rozprawy z 25.10.2022 roku od 01:22:45, zeznania świadka M. P. – k. 167, nagranie z rozprawy z 31.01.2023 roku od 00:01:54, zeznania świadka M. K. – k. 149, nagranie z rozprawy z 25.10.2022 roku od 01:35:34, zeznania świadka Z. K. (1) – k. 149, nagranie z rozprawy z 25.10.2022 roku od 01:46:12, akta II K 456/20 w szczególności wyrok i uzasadnienie (k. 135-141), kopia postanowienia II Kp 235/21 – k. 133-134.

W Prokuraturze Rejonowej w Z. pod sygn. PR Ds. 299.2021 toczyło się postępowanie w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy policji w związku z interwencją z 23 kwietnia 2020 roku. Postępowanie karne zostało umorzone z powodu ustalenia, że zarzucany czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Dowód: kopia postanowienia II Kp 235/21 – k. 133-134.

W Sądzie Rejonowym w Gorlicach pod sygn. akt II K 456/20 toczyło się postępowanie karne przeciwko M. G. i L. G. za czyn z art. Wyrokiem z Sąd Rejonowy w Gorlicach uznał oskarżonego M. G. za winnego tego, że w dniu 23 kwietnia 2020 roku w G. stosował przemoc polegającą na uderzeniu w plecy oraz odepchnięciu, wobec funkcjonariusza Policji w G. M. P. celem zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej związanej z zatrzymaniem L. G. tj. za przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 złotych. Wyrok skazujący został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 19 maja 2022 roku sygn.. akt II Ka 147/22.

Dowód: akta Sądu Rejonowego w Gorlicach sygn. akt II K 456/20 w szczególności wyrok i uzasadnienie - k. 325-335-338, wyrok SO – k. 368).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków A. S., M. P., M. H., M. K. i Z. K. (1), jedynie częściowo na podstawie zeznań powoda M. G., świadka L. G. oraz świadka M. K., a także na podstawie przedłożonych do akt sprawy dokumentów, w tym dokumentów zalegających w aktach sprawy karnej II K 456/20 oraz postanowienia ze sprawy II Kp 253/21.

Pełną wiarygodnością obdarzył Sąd zeznania świadków A. S., M. P., M. H., M. K. i Z. K. (1) gdyż zeznania te są spójne, logiczne i zbieżne z ustaleniami poczynionymi przez Sąd w sprawie II K 456/20. W kontekście tych zeznań

niewiarygodne były twierdzenia powoda oraz świadków L. G. i M. K. o tym, iż policjanci dokonali pobicia powoda oraz że doszło do tego bez powodu. Zeznania te są nielogiczne i sprzeczne z zeznaniami wiarygodnych świadków policjantów biorących udział w interwencji, jak również z zeznaniami świadków K., którzy są osobami postronnymi, całkowicie niezwiązanymi ze stronami postępowania. W ocenie Sądu całkowicie nielogicznym byłoby zachowanie policjantów polegające na zaatakowaniu M. G. w obecności jego brata i szwagra M. K.. Z zeznań wiarygodnych świadków M. i Z. K. (2) wynika, że L. G. używał w stosunku do policjantów słów powszechnie uznawanych za wulgarne, robił to głośno i konsekwentnie, tak, że świadek M. K. dziwiła się, że policjanci nie reagują na taką agresję słowną. Z kolei zeznania świadka M. K. były stronnicze i wybiórcze. Świadek skupił się w swojej relacji na fakcie zabrania mu telefonu, którym świadek miał rejestrować całe zajście, unikając jednoznacznego określenia powodu interwencji policji w stosunku do L. G., a później także M. G.. Świadek nie wskazywał na jakiegokolwiek negatywne zachowania braci G., ale z całą stanowczością podkreśla naganne zachowanie policjantów. Świadczy to o braku krytycyzmu po stronie świadka.

Podobnie brak jest jakiegokolwiek dowodów na to, iż powód M. G. został pobity już w budynku Komisariatu w G.. Co istotne, w pozwie powód precyzując podstawę faktyczną powództwa koncentrował się wyłącznie na rzekomym pobiciu go przez policjantów przed budynkiem komisariatu policji, nie wspominając o tym, by do takich czynów doszło także później. Należało zatem przyjąć, iż powód, zdając sobie sprawę ze skutków prawomocnego skazania go za przestępstwo z art. 224 kk dokonane w okolicznościach opisanych w pozwie próbował nieudolnie kierować dalsze zarzuty względem policjantów, których wcześniej nie podnosił. Co więcej, kierując zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez funkcjonariuszy policji w dniu 23 kwietnia 2020 roku powód M. G. nie wspominał w ogóle o fakcie bicia go na Komisariacie policji po zakończeniu interwencji przed budynkiem. Świadczy to o niewiarygodności zeznań powoda w tym zakresie.

Ustalenia Sądu są zbieżne z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy w Gorlicach sygn. akt II K 456/20, którymi w zakresie objętym opisem czynu, za który powód został skazany, tutejszy sąd był związany na mocy art. 11 k.p.c.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo formułowane przez M. G. nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należało, iż ewentualną podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa wobec powoda mógłby stanowić art. 417 § 1 k.c. Przepis ten statuuje zasadę, iż za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Przepis ten reguluje **odpowiedzialność Skarbu Państwa i innych osób prawnych wykonujących władzę publiczną za szkody wyrządzone przy wykonywaniu tej władzy**, a więc uszczerbki, które wynikają z działań należących do sfery imperium, nie zaś z wykonywania funkcji w ramach dominium. **Podmiotami wykonującymi władzę publiczną są Skarb Państwa, jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna, które działają w opisanej sferze imperium.** Władzę tę wykonują zatem organy państwowe zarówno centralne, jak i terenowe, jednostki samorządu terytorialnego (gminy, związki międzygminne, powiaty, związki powiatów, województwa), a także osoby prawne wykonujące zadania publiczne przede wszystkim w formach władczych (np. NBP, NFZ, ZUS, agencje państwowe, policja). **Kompetencje do wykonywania czynności należących do władzy publicznej mogą wynikać z przepisów prawa albo z porozumienia**, które na podstawie właściwych przepisów zostało zawarte między organem władzy publicznej a jednostką samorządu terytorialnego albo inną osobą prawną. Działania władcze w zakresie imperium dokonywane są także przez policję w ramach wykonywanych przez funkcjonariuszy czynności służbowych, mających umocowanie w przepisach prawa.

W aktualnym brzmieniu art. 417 k.c. **wina nie jest przesłanką odpowiedzialności za delikt władzy publicznej.** W konsekwencji **odpowiedzialność ta opiera się wyłącznie na przesłance bezprawności i jest powiązana** nie z zachowaniem konkretnego funkcjonariusza, lecz z **niezgodnym z prawem działaniem danej struktury organizacyjnej, która wykonuje władzę publiczną**

Do powstania odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, podobnie jak w innych wypadkach odpowiedzialności odszkodowawczej, niezbędne jest istnienie ogólnych przesłanek wywiedzionych z art. 361 k.c., a więc zdarzenia, z którym ustawa łączy **odpowiedzialność (deliktu władzy publicznej), szkody** oraz **adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą i owym zdarzeniem**. Ciężar dowodu co do tych wszystkich przesłanek spoczywa na powodzie.

W świetle powyższych ustaleń Sąd uznał, że odpowiedzialność pozwanego na podstawie art. 417 k.c. w zw. z art. 24 k.c. i 448 k.c. za naruszenie dóbr osobistych powoda nie zachodzi. Przede wszystkim wskazać należy, iż powód M. G. nie zdołał wykazać, że działania funkcjonariuszy policji w dniu 23 kwietnia 2020 roku podejmowane w stosunku do niego miały charakter bezprawny. Interwencja policji w stosunku do powoda M. G. podjęta została bowiem na skutek tego, że M. G. uderzył w plecy funkcjonariusza M. P. oraz odepchnął go celem zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej związanej z zatrzymaniem L. G.. W tym kontekście wskazać należy, iż za ten czyn kwalifikowany z art. 224 § 2 kk powód M. G. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorlicach z 16 grudnia 2021 roku, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu sygn. akt II Ka 147/22 (k. 137). Z kolei postępowanie funkcjonariuszy policji, pozostające w związku z prowadzoną interwencją, zostało ocenione przez Sąd Rejonowy w Gorlicach w sprawie II Kp 253/21, przy rozpoznaniu zażalenia na postanowienie Prokuratury Rejonowej w Zakopanem z dnia 25 czerwca 2021 roku o umorzeniu śledztwa w sprawie PR Ds. 299.2021. Utrzymując zaskarżone postanowienie prokuratora w mocy Sąd Rejonowy podkreślił, iż czyny zarzucane przez powoda funkcjonariuszom nie noszą znamion czynu zabronionego. Trzeba podkreślić, jak już wcześniej wspomniano, iż funkcjonariusze policji w ramach wykonywania czynności służbowych, wykonują działania o charakterze władczym przyznane im przez przepisy prawa, które ściśle określają sytuacje, w których funkcjonariusz może użyć tzw. środków przymusu bezpośredniego. Z art. 11 ustawy z 24 maja 2013 roku o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2013, poz. 628) wynika, iż środków przymusu bezpośredniego można użyć lub wykorzystać je w przypadku konieczności podjęcia co najmniej jednego z następujących działań: wyegzekwowania wymaganego prawem zachowania godnie z wydanym przez uprawnionego poleceniem, odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie, zdrowie lub wolność uprawnionego lub innej osoby itd. Zgodnie natomiast z art. 16 ust. 1 ustawy o policji w przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1-6 i 8-14 ustawy z dnia 24 maja 2013 roku o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej policjanci mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 -13 i 17-20 tej ustawy lub wykorzystać te środki. Środkami przymusu bezpośredniego są m. in. siła fizyczna, kajdanki, pałka służbowa. Jak wynika z analizowanych przepisów użycie siły fizycznej przez funkcjonariusza policji w okolicznościach opisanych w art. 11 ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej nie może być kwalifikowane jako działanie bezprawne. Z analizowanego stanu faktycznego wynika w sposób niebudzący wątpliwości, iż funkcjonariusze policji podjęli interwencję pierwotnie jedynie w stosunku do L. G., który znieważał ich używając słów powszechnie uznanych za wulgarne. W związku z takim zachowaniem L. G. policjanci podjęli decyzję o jego zatrzymaniu, a w związku z tym, iż stawiał on opór zastosowali wobec niego środki przymusu bezpośredniego. W tym momencie, w celu uniemożliwienia wykonania czynności zatrzymania L. G., „interwencję” podjął powód M. G., który rzucił się na funkcjonariusza M. P. i uderzył go w plecy, a następnie odepchnął go. Zachowanie powoda spowodowało powstanie konieczności wyegzekwowania od niego wymaganego prawem zachowania w postaci umożliwienia wykonania czynności służbowych z udziałem L. G. oraz odparcia bezpośredniego bezprawnego zamachu na zdrowie funkcjonariusza, a zatem zgodnie z art. 11 ustawy wytworzyły stan uzasadniający użycie przez funkcjonariuszy policji w stosunku do M. G. środków przymusu bezpośredniego. W podobny sposób zachowanie policjantów M. P. i M. H. zostało ocenione przez Sąd Rejonowy w Gorlicach w sprawie II Kp 253/21 jako niezawierające znamion czynu zabronionego. Powód w niniejszej sprawie nie wywiódł żadnych innych dowodów ani okoliczności, które pozwalałyby na odmienną ocenę zachowania funkcjonariuszy. W tym kontekście należy wskazać, iż w toku sprawy powód próbował wykazywać, że po zdarzeniu przed komisariatem Policji również w budynku doszło do aktów pobicia go przez funkcjonariuszy Policji, czego jednak wcześniej nie wywodził ani w prokuraturze, ani przed Sądem. Wskazać należy jedynie, że świadek M. P. przyznał, że po wprowadzeniu powoda do budynku, kiedy zasygnalizował on konieczność wyjścia do toalety, po jego rozkuciu, powód ponownie rzucił się na M. P., co uzasadniło ponownie użycie siły fizycznej w stosunku do zatrzymanego. Okoliczności te jednak nie zmieniają obrazu całości

interwencji podjętej przez policjantów w stosunku do M. G. jako mieszczącej się w granicach dopuszczalnego użycia środków przymusu bezpośredniego w celu wymuszenia określonego zachowania się.

Podsumowując należy stwierdzić, iż zachowaniu policjantów w stosunku do M. G. w dniu 23 kwietnia 2020 roku nie towarzyszył eksces w postaci bezprawnego użycia przemocy wobec powoda, naruszającego jego dobra osobiste, czy wręcz prowadzącej do powstania po jego stronie uszczerbku na zdrowiu.

Skoro zatem działania funkcjonariuszy policji nie noszą znamion czynu zabronionego brak jest podstaw na podstawie art. 417 k.c. do rozważania powstania po stronie powoda szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy działaniem policjantów a szkodą.

W ocenie Sądu brak jest także podstaw do rozważania przyznania zadośćuczynienia na podstawie art. 417² k.c. na podstawie tzw. zasad słuszności. Przepis ten stanowi, że jeżeli przez zgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej została wyrządzona szkoda na osobie, poszkodowany może żądać całkowitego lub częściowego jej naprawienia oraz zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy okoliczności, a zwłaszcza niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne, wskazują, że wymagają tego względy słuszności. W tym kontekście wskazać należy, iż postępowanie dowodowe nie doprowadziło do ustalenia, by wskutek policyjnej interwencji z 23 kwietnia 2020 roku, co istotne, wywołanej zachowaniem samego powoda, doszło u niego do powstania szkody majątkowej, bądź niemajątkowej w stopniu, który uzasadniałby przyznanie zadośćuczynienia na podstawie zasad słuszności. Powód doznał powierzchownych otarć naskórka i zasinień charakterystycznych dla szamotaniny, lub użycia pałki policyjnej. Obrażenia te nie skutkowały niezdolnością powoda do pracy, nie powodowały konieczności podjęcia przez powoda leczenia. Podejmując atak na policjantów interweniujących w stosunku do jego brata powód musiał zdawać sobie sprawę z konsekwencji swojego działania i tego, że użycie przymusu bezpośredniego w stosunku do niego może spowodować powierzchowne obrażenia jakich doznał. Zasadzanie w takiej sytuacji zadośćuczynienia premiowałoby postawy naganne i uniemożliwiałoby funkcjonariuszom policji podejmowanie skutecznych interwencji z użyciem środków przymusu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt I wyroku na podstawie powołanych przepisów.

Ze względu na wynik postępowania o kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. i § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801) zasądzając od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3617 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Nieopłaconymi kosztami postępowania, w szczególności częścią opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony Sąd obciążył Skarb Państwa na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

1. Proszę odnotować uzasadnienie;
2. Doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem powodowi
3. K.. 14 dni.

N., dn. 17 marca 2023 r.